

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 334/06-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. P., bytom P., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 13/2005 z 25. mája 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sž-o-KS 84/2005 zo 6. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. P. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2006 doručená (po doplnení 9. októbra 2006 a 16. novembra 2006) sťažnosť JUDr. M. P., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 13/2005 z 25. mája 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sž-o-KS 84/2005 zo 6. apríla 2006.

Sťažovateľ uviedol, že jeho sťažnosť smeruje proti rozsudku krajského súdu z 25. mája 2005 a rozsudku najvyššieho súdu zo 6. apríla 2006. V tejto súvislosti uviedol: *„Týmto konečným rozhodnutím bolo porušené moje právo vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd SR predmetným rozsudkom porušil moje právo na súdnu ochranu a právo na prejednanie veci spravodlivo tým, že potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 13/2005-25 zo dňa 25. 5. 2005, proti ktorému som sa odvolal a podrobne som usvedčil žalovaného z klamstva... Najvyšší súd SR preskúmal iba zákonnosť môjho prepustenia do dôchodku z dôvodu veku a vôbec sa nezaoberal ostatnými skutočnosťami obsiahnutými v žalobe a v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu.“*

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 v spojení s § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažnosť nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu predovšetkým z dôvodu, že k sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom tak, ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť ďalej neobsahovala návrh rozhodnutia (petit) vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (napr. III. ÚS 234/04, III. ÚS 120/05). Z podania bolo evidentné to, že sťažnosť smeruje proti označeným rozhodnutiam všeobecných súdov bez toho, aby sťažovateľ výslovne v petite sťažnosti uviedol pomenovaním, ako aj zákonným označením základné právo alebo slobodu, o prípadnom porušení ktorých mal ústavný súd rozhodnúť. Sťažnosť zároveň neobsahovala odôvodnenie návrhu, navrhované dôkazy a uvedenie skutočností, na základe ktorých sa sťažovateľ domnieval, že došlo k porušeniu jeho základných práv. Sťažnosť v tomto smere bola koncipovaná len veľmi všeobecne.

Ústavný súd v liste zo 14. septembra 2006 (doručenom podľa doručenky 20. septembra 2006) poučil a upozornil sťažovateľa na to, aké predpoklady musí spĺňať kvalifikovaný návrh na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jeho sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ho, aby v lehote do 10. októbra 2006 nedostatky svojej sťažnosti odstránil (s poučením, ako je potrebné doplnenie náležitostí urobiť), pretože v opačnom prípade môže ústavný súd návrh odmietnuť a uznesenie sa nemusí odôvodňovať (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd sťažovateľa zároveň poučil o tom, aké predpoklady musia byť splnené na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ reagoval na výzvu listom z 5. októbra 2006 doručeným ústavnému súdu 9. októbra 2006. Doplnenie svojho podania označil ako „*Vyjadrenie k výzve na doplnenie podania*“. Toto podanie bolo nejasne formulované, pričom sťažovateľ v ňom opäť presne nevymedzil východisko pre rozhodnutie ústavného súdu (petit). Prílohou podania bolo zároveň potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch sťažovateľa, z ktorého bolo zrejmé, že jeho čistý príjem za predchádzajúci rok predstavoval sumu 201 354 Sk, za jún 2006 sumu 17 491 Sk, za júl 2006 sumu 18 532 Sk a za august 2006 sumu 18 532 Sk. S prihliadnutím na zistené skutočnosti ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 334/06-14 z 19. októbra 2006 žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovел. Uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 31. októbra 2006.

Ústavný súd v predmetnom uznesení sťažovateľa vyzval, aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia predložil splnomocnenie pre advokáta za účelom jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom. Na túto výzvu sťažovateľ reagoval listom z 13. novembra 2006 doručeným ústavnému súdu 16. novembra 2006. Sťažovateľ v ňom oznámil, že sa mu nepodarilo splnomocniť žiadneho z oslovených advokátov, ktorý by prijal jeho plnú moc a zastupoval by ho v konaní pred ústavným súdom. Z uvedeného dôvodu opäť požiadal ústavný súd, aby mu právneho zástupcu na daný účel ustanovil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Aj napriek tomu, že ústavný súd výslovne poučil sťažovateľa o tom, že jeho zastupovanie advokátom je v konaní pred ústavným súdom povinné, čo predpokladá aj § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, takéto splnomocnenie ústavnému súdu nepredložil. Ústavný súd sťažovateľa poučil aj o tom, že na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené tri predpoklady, a teda, že sťažovateľ musí o takéto ustanovenie požiadať, musia to odôvodňovať jeho majetkové pomery a vo veci nemôže ísť o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V tejto súvislosti ústavný súd sťažovateľa upozornil na to, že všetky tri predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu v stanovenej lehote splnomocnenie pre advokáta a preukázaním svojich zárobkových pomerov nespĺnil ani podmienky pre jeho ustanovenie. V prípade, že advokáti odmietli zastúpenie sťažovateľa, mal tento možnosť poskytnutia právnych služieb na základe § 20 ods. 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov.

Ak ústavný súd poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí sťažovateľa o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať (III. ÚS 120/05, III. ÚS 265/05).

V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne napr. III. ÚS 199/03).

Na základe vyššie uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2006